

A close-up photograph of a person's hands holding a white cloth bag filled with ripe, red and yellow peaches. The person is wearing a blue top. The background is a soft-focus green field under a warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is peaceful and natural.

Wachten op een wonder

ROMAN

SARAH LOUDIN
THOMAS

*Voor Jim,
die het beste in mij ziet en me aanmoedigt om daarnaar te handelen*

Sarah Loudin Thomas

Wachten op een wonder

Roman

Vertaald door Cora Kool

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2017
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Originally published in English under the title *Miracle in a Dry Season* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA. All rights reserved.
© Sarah Loudin Thomas, 2014

Vertaling Cora Kool, Woordwerk
Omslagontwerp Hendriks Grafische Vormgeving
Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk
ISBN 978 90 297 2620 7
ISBN e-book 978 90 297 2621 4
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

I

Wise, West Virginia
1954

Casewells maag knorde. Hij hoopte dat niemand in de kerkbanken om hem heen het kon horen. Hij was van plan geweest die ochtend wat opgewarmde broodjes te eten, maar de kat was vanuit de schuur het huis binnengeglijpt en had het in een theedoek gewikkelde brood ontdekt dat achter op de kachel lag. Hoewel er nog bijna een heel broodje was overgebleven, wist Casewell dat het verstandiger was om er niet van te eten als de kat eraan gezeten had. Zijn maag knorde wat harder en hij vroeg zich af wat hij als avondmaaltje in elkaar kon flansen. Normaal gesproken ging hij 's zondags bij zijn ouders eten, maar ze waren op bezoek bij zijn tante; haar zoon – zijn neef Harold – was ruim twee jaar geleden omgekomen in de Koreaanse Oorlog. Het was haar nog niet gelukt om haar leven weer op de rails te krijgen, zoals zijn moeder het stelde, dus ze gingen zo vaak ze konden op bezoek. Casewell zorgde dan voor zichzelf.

Hij was in staat om een ei te koken en aardappels te bakken, maar hij had al heel wat porties bonen laten aanbranden en als hij probeerde om broodjes of maïsbrood te bakken, werden die nooit mooi bruin. Hij was er altijd van uitgegaan dat hij bij het

verlaten van het ouderlijk huis getrouwd zou zijn, maar op de gevorderde leeftijd van vijfendertig jaar woonde hij alleen, in een huis dat hij eigenhandig had gebouwd.

Dominee Longbourne vroeg de aanwezigen om het hoofd te buigen voor het afsluitende gebed. Casewell zuchtte en deed wat er werd gevraagd. De dominee kon aan het eind van de dienst nogal breedsprakig worden en Casewell overwoog om te bidden om een kort eindgebed, maar besloot dat dat niet gepast was. Hij verplaatste zijn een meter drieënnegentig lange lichaam iets om een wat comfortabeler houding te vinden op de harde bank en krabde even aan zijn kaak, waar zijn rode baard een litteken bedekte dat van zijn oor naar zijn mondhoek liep. De wond was tientallen jaren geleden al genezen, maar jeukte af en toe nog steeds. Wat hem herinnerde aan... Casewell dwong zich om zich te concentreren op het gebed. Hij hoefde er niet aan herinnerd te worden.

Het bleek inderdaad een lang gebed en tegen het eind knorde Casewells maag zo hard dat hij er niet raar van zou staan kijken als zelfs de mensen buiten de kerk het konden horen. Hij hoorde gegiechel vanaf de bank achter zich. Hij waagde het om even over zijn schouder te kijken. Een kind – een klein meisje van een jaar of vijf, zes – sloeg haar hand voor haar mond terwijl haar moeder een hand op haar schouder legde om haar tot kalmtte te manen. Het meisje werd stil, maar ze grijnsde naar Casewell, waardoor hij haar het gegiechel niet kwalijk nam. Hij was blij dat zijn ouders hem niet konden horen. Zijn vader zou niet aarzelen om kritiek te leveren.

‘Amen,’ zei dominee Longbourne op dat moment op gedragen toon, en de aanwezigen herhaalden het woord.

De dominee verliet de kansel en liep naar de deur van de kerk. De gemeenteleden liepen langs hem heen naar buiten, waarbij

ze hem de hand schudden en hem complimenteerden met zijn preek. Terwijl hij op zijn beurt wachtte, kon Casewell het kleine meisje en haar moeder wat beter opnemen; althans, hij nam aan dat het haar moeder was. Ze waren nieuw in de kerk. Het tweetal leek Robert en Delilah Thornton te vergezellen, die in het centrum van het dorp Wise woonden – als je het tenminste een dorp kon noemen. Robert was de eigenaar van het enige winkeltje in de hele omgeving. Inwoners moesten een kleine dertig kilometer rijden voor een filiaal van een grote supermarkt, waar niemand op de hoogte was van de plaatselijke roddels; de Thorntons deden om die reden goede zaken. Misschien waren de vrouw en het kind familie die op bezoek was.

De vrouw bleef staan om met de dominee te praten; ze stak hem haar hand toe en boog haar hoofd. Hij zag dat er onder haar hoedje vlasblond haar schuilging en ze had blozende wangen en roze lippen. Ze was mooi, maar Casewell wist dat dat niet per se betekende dat ze ook aardig was.

Het kleine meisje keek vanachter haar moeders rok naar Casewell en giechelde opnieuw. Hij grijnsde onwillekeurig terug en richtte zijn aandacht toen weer op de vrouw. Het was weinig zinvol om na te denken over hoe mooi haar moeder was – en al dan niet aardig – want er was vrijwel zeker een vader in beeld.

Casewells beurt om dominee Longbourne te groeten, brak eindelijk aan en toen hij de man een hand had gegeven, stapte hij naar buiten, het grasveld rond de kerk op en de zachte voorjaarslucht in. Hij popelde om zich een weg door de menigte te banen, zodat hij naar huis kon om wat te eten. Hij kon zijn toevlucht nemen tot brood met jam, hoewel dat wel heel iets anders was dan de gebraden kip die zijn moeder 's zondags op tafel zette.

Terwijl hij door de menigte liep, ving Casewell flarden van gesprekken op.

‘... jong toen ze dat kind kreeg...’

‘... wat voor vent laat...’

‘... knapper dan goed voor haar is...’

Casewell weerstond de neiging om zijn oren te bedekken. Toen hij het hek van het terrein naderde, hield Delilah Thornton hem staande en ze pakte zijn arm vast. ‘Casewell, mag ik je voorstellen aan mijn nichtje Perla. Ze woont bij ons... een tijdje. Misschien ken je haar familieleden nog, ze zijn hier in 1945 vertrokken.’

Casewell verbaasde zich over de lichte aarzeling, maar Perla stond inmiddels voor hem en haar heldere, blauwe ogen completeerden het prachtige plaatje dat hem binnen al was opgevallen. Ze glimlachte, hoewel in haar ogen een zweem van ernst te zien was.

‘Leuk je te ontmoeten,’ zei hij, terwijl er een vage herinnering aan een meisje met blonde krullen naar boven kwam. ‘En is dit je dochter?’ Het meisje glimlachte naar hem en klampte zich aan haar moeders been vast. ‘Dit is Sadie,’ zei Perla, en ze legde een hand op de rossige krullen van het kind. ‘Ze zegt niet zo heel veel, maar lacht altijd graag.’ Sadie giechelde opnieuw, alsof ze de woorden van haar moeder kracht wilde bijzetten.

Op dat moment knorde Casewells maag zo lang en zo hard dat het met geen mogelijkheid te ontkennen viel. Casewell merkte dat zijn oren begonnen te gloeien en hij schoof met zijn laars over de grond. ‘Het ontbijt is er vanochtend helaas bij ingeschoten,’ zei hij. ‘En ik kan maar beter op huis aan gaan om te eten.’

Hij knikte naar het groepje mensen en maakte al aanstalten om naar het hek te lopen, toen Delilah zei: ‘Maar je vader en

moeder zijn er niet. Het lijkt me zo dat er in jouw huis weinig eetbaars is. Kom gewoon bij ons eten.'

'Ja, Casewell,' zei Robert. 'Schuif bij ons aan. Er staat een geweldig stuk varkensvlees in de oven en Perla is heel bedreven in het maken van een salade. Ik weet zeker dat je in het hele land nergens lekkerder zult eten.'

Casewell deed zijn mond open om te weigeren, maar na één blik op Perla's prachtige, blauwe ogen hoorde hij zichzelf instemmen met het voorstel om mee te gaan. Hij gaf het in het vooruitzicht gestelde vlees de schuld van zijn moment van zwakte. Samen liepen ze naar de Chevrolet sedan van de Thorntons, een model uit 1949. Het verbaasde Casewell dat de auto er na jaren gebruik nog zo goed uitzag; in ieder geval beter dan zijn aftandse pick-up uit 1938, met de lak die van het spatbord bladderde. Sadie stapte weg bij haar moeder en schoof haar handje in Casewells grote, ruwe hand. Ze keek met grote, bruine ogen naar hem op en hij merkte dat zijn hart een sprongetje maakte. Of de moeder hem nu in haar ban had of niet, voor haar dochter gold dat beslist *wel*.

Het vlees was heerlijk mals en werd omhuld door een knapperig, geroosterd laagje vet. Casewell sneed zijn portie met aandacht, om met elke hap ook wat van het vet te proeven. Hij at ook van de gepureerde knolletjes met boter en room, versgebakken, licht brood en de beloofde salade met een dressing van baconvet. Casewell was opgetogen.

Nadat hij zijn bord leeggeeten had, slaakte hij een zucht en hij duwde zijn stoel iets naar achteren. 'Dat is misschien wel het lekkerste eten dat ik ooit heb gehad,' zei hij. 'Dank je wel.'

‘Perla heeft bijna alles gedaan,’ zei Delilah, en ze glimlachte naar de jongere vrouw. ‘Ze vindt dat ze haar verblijf hier moet verdienen, maar dat is natuurlijk niet zo.’

Perla boog haar hoofd en ze wreef over Sadies kin, alsof het spikkeltje vet van de salade daar geen seconde langer kon blijven zitten.

‘En jij kunt maar beter wat restjes mee naar huis nemen,’ zei Robert. ‘Hoe ze het doet, weet ik niet, maar elke keer dat Perla kookt, lijkt het wel of we er een week lang van kunnen eten.’

Casewell maakte bezwaar, maar niet erg lang of heel luid.

Sadie onderbrak het gesprek van de volwassenen. ‘Kom, dan gaan we naar mijn pop kijken,’ zei ze.

Perla maande haar dochter tot stilte. ‘Liefje, Casewell is een volwassen man en mannen zijn niet echt geïnteresseerd in poppen.’

‘Het is niet mijn gewoonte om mooie dames tegen te spreken,’ zei Casewell spontaan. ‘Maar het zal me een waar genoegen zijn om de pop van juffrouw Sadie te bekijken.’ Sadie sprong overeind en plofte vervolgens weer neer. ‘Mag ik van tafel?’ vroeg ze.

‘Ja, dat mag, maar je mag meneer Casewell niet te lang bezighouden. Zo meteen gaan we nog een toetje eten op de veranda.’

Dat waren waarschijnlijk de enige woorden die Casewells gevoel van voldoening over zijn situatie nog verder konden vergroten. Hij stond op en liet het meisje voorgaan naar wat Delilah de ‘mooie kamer’ noemde. Casewell nam plaats op de deftige bank met hoge rugleuning en dikke kussens. De zitting helde wat naar voren, waardoor Casewell de neiging had om zijn hakken in het tapijt te zetten om te voorkomen dat hij op de vloer gleed.

Een warm en ontroerend verhaal over oordeel en vergeving

1954, West Virginia. Perla Long is op zoek naar een rustige plek waar haar dochtertje Sadie veilig kan opgroeien, waar haar fouten uit het verleden onbekend zijn. Samen strijken ze neer in het stadje Wise. Hun komst gaat vergezeld van een grote droogte. De inwoners gaan wanhopig op zoek naar een verklaring en al snel wordt Perla aangemerkt als zondebok.

Casewell Phillips heeft geaccepteerd dat hij altijd alleen zal blijven. Totdat hij Perla ontmoet. Ze is alles wat hij in een vrouw zoekt, maar hij heeft al snel door dat ze iets te verbergen heeft. Als de droogte aanhoudt, zorgt Perla's gave om van weinig middelen een groot en feestelijk maal klaar te maken voor verdeeldheid tussen de inwoners. Sommigen zijn dankbaar, andere beschuldigen haar van hekserij en zijn ervan overtuigd dat zij de droogte veroorzaakt heeft.

Zal het Perla lukken om haar onschuld te bewijzen en opgenomen te worden in de gemeenschap?

Sarah Loudin Thomas is naast romanschrijver fondsenwerver voor een stichting die zich ontfermt over mishandelde en verwaarloosde kinderen. Ze schrijft voor diverse tijdschriften.

‘Schitterend, gewoon schitterend.’ – Debbie Macomber,
auteur van de *Rose Harbor-serie*

